

РЪОНЕ ШАР ЛИСТОВКИТЕ НА ХИПНОС ОТКЪСИ

Превод от френски: Стефан Гечев, 1987

chitanka.info

На Албер Камю

4. Да си стоик, значи да се смразиш с красивите очи на Нарцис. Ние пресметнахме колко голяма може да бъде болката, която палачът би могъл да измъкне от всеки сантиметър на тялото ни, после, със свито сърце, тръгнахме и издържахме.

5. Ние сме свързани единствено със златната точка на онази неизвестна лампа, непостижима, която държи будни храбростта и мълчанието.

12. Това, което ме е родило и което ще ме изхвърли от света, се появява само в минутите, когато съм твърде слаб и не мога да му се съпротивлявам: стара дама, когато съм се раждал, непозната девойка, когато ще умра.

Една и съща Минувачка.

20. Мисля за онази армия бегълци с апетит за диктатура, които може би ще дойдат пак на власт в тази забравяща страна — тези, които ще надживеят проклетата алгебра на това време.

22. КЪМ ПРЕДПАЗЛИВИТЕ: Над гората вали сняг, гонят ни без почивка. Вие, чиято къща не плаче, където скъперничеството мачка любовта, в огърлицата топли дни вашата печка е просто болногледачка. Късно е. Туморът ви проговори. Родната страна вече няма власт.

31. Пиша кратко. Не мога да *отсъствам* дълго време. Да се разпростирам, ще значи да се оставя да бъда обладан. Поклонението на овчарите вече не е полезно за нашата планета.

48. Не ме е страх. Само ми се вие свят. Трябва да съкратя разстоянието между мене и врага. Да го посрещна *хоризонтално*.

127. Ще дойде време, когато народите, стоящи на шахматната дъска на вселената, ще станат толкова зависими един от друг, както са различните органи на едно тяло, съвместно отговорни за общия порядък.

Ще може ли мозъкът, претъпкан с машини, да осигури съществуването на тънкото поточе на мечтата и самотата? С лунатични

стъпки човекът крачи към убийствени мини, воден от песента на откривателите...

129. Ние приличаме на онези жаби, които, в строгия мрак на блатата, се викат, без да се виждат, като влагат в любовния си призив цялата съдбовност на вселената.

131. Винаги когато сядаме да ядем заедно, каним свободата да седне с нас. Мястото ѝ все още е празно, но приборите ѝ са на масата.

138. Страшен ден! На няколкостотин метра от мене ексекутираха Б. Достатъчно бе да натисна спусъка на автомата и той щеше да бъде спасен. Бяхме заели позиция на височините, ограждащи селото Серест, бяхме отлично въоръжени и поне равни по брой на есесовците. Те не знаеха, че сме наоколо. На погледите край мене, които ме умоляваха да дам знак за откриване на огън, отвърнах с глава „не“... Юнското слънце пронизваше костите ми с полярен студ.

Той падна така, сякаш не забеляза палачите си, и толкова леко, сякаш и най-малкият полъх на вятъра би могъл да го издигне над земята.

Не дадох знак, защото това село трябваше да бъде спасено на всяка цена. Какво представлява едно село? Село като село. Може би в своя върховен момент той бе разбрал?

168. Съпротивата е само надежда. Подобно луната на Хипнос, тази нощ тя светеше с всичките си четвърти, а утре ще бъде видение, което преминава през стиховете.

(1943–1944)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.